

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIJAICHE, RODICA

Ape limpezi / Rodica Mijaiche. - București : Librex Publishing, 2020
ISBN 978-606-8894-93-5

821.135.1

Editor: Ionuț Radu

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2020

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul
scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform
Legii dreptului de autor

Rodica Mijaiche

APE LIMPEZI

 LIBREX
București, 2020

CAPITOLUL 1

CLAIRE! CLAIRE!

Numele meu este scandat din ce în ce mai tare pe stadion. Publicul din Las Vegas m-a primit cu brațele deschise, cum s-a întâmplat în toate orașele în care am fost în turneu. Acum am ajuns la penultimul concert din turneul de un an de zile. Am colindat cele mai mari metropole din lume. Aș fi mers și în orașele care nu sunt trecute pe liste ca fiind favorite, dar nimeni nu a fost de acord cu mine. În special, Tom.

Oh, da! Thomas (Tom) Sheldon al III-lea. Managerul și logodnicul meu. Un zâmbet îmi face buzele roșii să se răsfrângă, iar căldura pe care o simt ridicându-se în piept, îmi dă o stare de bine. El mi-a fost alături până în clipa asta, iar munca mea asiduă și nopțile nedormite au dat roade.

Acum sunt Claire King, starul pop al noii generații – așa sunt prezentată peste tot în lume –, nu Claire Peony King, fata care doar a visat la scenă, la acele lumini multicolore care să-mi deschidă calea spre glorie.

Dar Tom, omul care m-a învățat să iubesc din nou, nu numai că a avut încredere în mine, dar mi-a și pus la dispoziție resursele financiare necesare pentru a plăti posturile de radio să-mi difuzeze prima melodie, care, spre surprinderea mea, a devenit imediat hit. Melodia ale cărei versuri le port în suflet ca pe o speranță. Am

considerat, de comun acord, ajutorul lui ca pe o datorie și mă bucur că am reușit să i-o returnez, altfel nu aș fi acceptat.

Îmi auzeam melodia fredonată de colegi chiar și în timpul orelor de canto de la universitate.

Am absolvit acum doi ani și deja viața mea parcă este alta. Eu sunt alta.

Cu câteva clipe înainte de urcarea pe scenă, îmi aduc aminte de prima mea întâlnire cu Tom. El era student la Drept la NYU, iar petrecerea la care am participat amândoi, fără să știm măcar cum am ajuns acolo, probabil că ne-am lăsat târâți de vreun prieten bine intenționat, a devenit, în scurt timp, cea mai frumoasă seară din viața mea.

Părul lui negru precum cărbunele, pieptănat pe spate și uns cu ceară, pomeții proeminenți și gura cu buze subțiri și... hotărâte, da, cred că asta e cea mai bună descriere, m-au atras ca un magnet. El era diferit. Era întunecat și totuși înconjurat de o aură, ce mă atrăgea precum este molia atrasă de lumina becului. Dar ochii lui... oh, acea culoare, nici verde, nici albastră, o combinație letală, au fost cei care au pus piatra de temelie în sufletul meu. De atunci, suntem nedespărțiți.

M-a uimit că un băiat care provine dintr-o familie cu renume – tatăl lui este unul dintre cei mai cunoscuți și temuți oameni de afaceri de pe Wall Street –, nu este la o universitate precum Harvard sau Yale, dar se pare că tatăl lui a dorit ca el să învețe, nu doar să fie admis la o universitate de elită.

O bătaie rapidă în ușa mă scoate din reverie. Este semnul că trebuie să ies din cabină. Arunc o scurtă privire în oglindă, iar tânăra cu ochi ciocolatii mă

privește înapoi, aruncându-mi zâmbete încărcate de o fericire absolută.

Costumul din piele, mulat pe corp, pentru că-i face pe toți să o ia răzna și pentru că am un corp bestial, cum ar spune stilista mea, Nora Carter, îmi scoate în evidență fiecare curbă și talia subțire. Părul blond, prins într-un coc dezordonat, care sper să și reziste – clatin puțin din cap pentru a-l pune la încercare –, îmi pune în valoare lungimea și subțirimea gâtului. Cerceii lungi, cu străluciri de stele îmi completează ținuta. Singurii care-mi dau bătaie de cap sunt pantofii negri, cu un toc mult prea înalt pentru gustul meu, dar asta e.

Doar ce am ieșit din cabina ce mi-a fost repartizată, că Tom m-a și reperat. Îl privesc cum face un semn nerăbdător spre ceas, el fiind în celălalt capăt al holului, după care glasul lui se face auzit peste hărmălaia ce ne înconjoară.

– Ai zece minute, Claire!

Totuși, anunțul lui ajunge la mine sub forma unui avertisment. În ultimul timp, am cam întârziat intrarea pe scenă. De fiecare dată am avut sentimentul că ceva îngrozitor avea să se întâmple. Dar nu s-a întâmplat nimic. Asta nu înseamnă că nu trăiesc și acum cu acest sentiment ce-mi apasă greu în piept.

Privesc în jurul meu la toată echipa ce lucrează cu mine și pentru mine. Toți au chipurile concentrate, așa cum este înaintea fiecărui spectacol. Dar urmele unor zâmbete pline de satisfacții îmi fac sufletul să cânte de bucurie.

Am ajuns unde am visat. Am douăzeci și cinci de ani, o carieră de succes și un logodnic – îmi îndrept privirea spre el, chiar și acum se uită încruntat la mine –, care mă

iubește mai presus de orice, deși îl simt foarte tensionat. A fost alături de mine, în momentele fericite și în cele în care plângeam din cauza vreunui eșec. Suntem împreună de patru ani. Am avut sușuri și coborâșuri, dar le-am depășit pe toate.

Închid ochii și inspir adânc. Încerc să mă eliberez de toată agitația ce-mi face stomacul să înceapă să cânte înaintea mea. Îmi dau după ureche o șuviță blondă ce a scăpat din cocul lejer și sunt gata.

În drumul meu spre scena imensă, Nora este cea care mă întâmpină cu o sticlă de apă la temperatura camerei. Știe că am nevoie de o gură de apă ca să-mi umezesc gâtul. Chiar și acum emoțiile își fac simțită prezența. Oare și alți cântăreți, chiar și cei consacrați, au aceleași emoții ca mine? Hm, nu cred. La câtă stăpânire de sine am văzut pe chipurile unora, cred că nu trec prin aceleași stări. Mai iau o gură de apă și-i înapoiez sticla.

– Fă-i praf, Claire!

Vorbele Norei îmi ating sufletul și-mi dau curaj. Ea este ca o mamă pentru mine. Este omul care-mi alină sufletul când am nevoie de părinții mei.

Ah, iubii mei părinți. Au făcut tot ce a fost omenește posibil pentru ca eu să ajung unde sunt acum. Chiar știind cât investește Tom în mine, am simțit că nu le place prea mult lucrul ăsta, dar niciodată nu au spus nimic, ei m-au susținut cât au putut. Dar în clipa în care au mai făcut un credit, ipotecând afacerea familiei, am spus STOP. Nu voiam să se sacrifice și mai mult. Știam cât de mult se chinuiau deja. Tocmai de aceea, în momentul în care am început să-mi primesc primele încasări, am deschis un cont pe numele lor și, lună de lună, le-am depus bani în cont. Nu pot să vă spun ce mi-au auzit urechile atunci, dar am fost fermă.

Numele meu se aude și mai tare acum. Boxele bubuie când trec pe lângă ele. Urc ultimele trepte și pășesc pe scenă. Totul explodează în jurul meu. Glasul prezentatorului nu se mai aude peste strigătele pline de încântare ale miilor de fani care au venit special pentru mine. Cu bilete vândute cu un an înainte de începerea turneului, locul geme de lume.

Deodată, toată acea emoție dispare, așa cum se întâmplă de fiecare dată când privesc oamenii din fața mea, pe ale căror chipuri sunt zâmbete pline de încântare. Au venit pentru mine. Doar pentru mine.

Iau microfonul din mâna prezentatorului, care și dispare de pe scenă. Sunt eu în fața lor.

Toată bucuria lor vine spre mine ca un bulgăre, crescând în intensitate când încep să vorbesc:

– Bine te-am găsit, Las Vegas!

Vocea mea se aude peste toată această nebulă. Știu că este mâna lui Tom aici. El este responsabil ca totul să meurgă perfect. Nicio defecțiune, oricât de mică ar fi, nu este permisă.

– Claire, te iubiiiiim!!!

– Și eu vă iubesc! le răspund cu aceeași euforie, fluturându-mi mâna spre ei.

Fac apoi un semn spre formația mea și chitarele se aud, provocând o isterie generală. Am doi chitariști care fac ravagii printre fanii mei. Lucas este cel mai rău dintre cei doi. Este un Don Juan incurabil. El este de părere că viața trebuie trăită. Ei bine, nu știu ce părere are iubita lui de acasă, dar dacă pe ea nu o deranjează comportamentul lui, nu ar trebui să mă deranjeze nici pe mine.

Cel care ar putea să-și facă și mai mult de cap, dar nu o face, sau, cel puțin, nu la vedere, este Chris. Este singur.

Un tip temperat, reținut, dar cu un zâmbet fermecător. Faptul că sunt logodită nu înseamnă că nu văd în jurul meu, iar Chris este un tip extraordinar și arată bestial. Combinație periculoasă. Înalt, cu ochi verzi precum iarba proaspăt tunsă, un păr lung și blond, care-i ajunge până la umeri și cu o atitudine care te face să te simți în siguranță, este omul care te ascultă oricând, indiferent de moment.

După câteva acorduri de chitară, începe reprezentarea mea. Cânt primul meu hit.

Melodia care a făcut ca dragostea mea și a lui Tom să fie de neîntrecut.

*Mă încred în inima mea și zbor
Dincolo de stele, acolo unde tu mă aștepti.
Mă încred în ce văd ochii mei și găsesc
Tot ce este mai bun în noi!
Oh, da, oh, daa...
Mă încred în tine, numai în tine!*

Un nod mi se pune în gât când îmi aud versurile cântate de o mare de lume:

*Mă încred în brațele mele și te simt
Cum ești când te afli lângă mine.
Mă încred în urechile mele ce doresc să audă
Cum îți cânti iubirea!
Oh, da, oh, daa...
Mă încred în tine, numai în tine!
Tu ești al meu, pentru totdeauna!*

Cu lacrimi în ochi și cu fericirea care-mi sugrumă orice altă emoție, îmi îngân propria melodie, pentru că spectatorii fac restul.

– Sunteți minunați! strig când melodia s-a terminat și luminile telefoanelor mobile răsar cu miile precum o mare de stele așternută în fața mea.

Îmi continui prestația cu ultimele melodii, tot compoziții proprii, iar după două ore, transpirată, cu machiajul care cred că a început să se scurgă și părul într-o mare dezordine, îmi închei seara.

A fost incredibil. A fost ceva ce n-aș fi crezut vreodată că mi se poate întâmpla. Cobor zâmbind cu gura până la urechi când dau cu ochii de Nora, care-mi întinde un prosop. Nu mai trebuie să-mi zică nimic, fața ei spune totul. S-a întâmplat ceea ce mă așteptam să se întâmple. O nenorocire.

Îmi șterg fața de transpirație și, cu Nora pe urmele mele, mă îndrept spre cabină. Nici urmă de Tom. Oare unde o fi? Oare el știe ce s-a întâmplat?

Nora nu spune nimic. Știe că până nu-mi fac duș și nu mă schimb nu vreau să aud nimic. Este momentul în care îmi acord clipa de răgaz. Chiar dacă nu știu încă despre ce este vorba.

Dar cum pulsul meu a luat-o razna de tot, nu fac decât să mă dezbrac și să mă șterg bine cu prosopul. Mă îmbrac într-o pereche de blugi și un tricou tăiat la gât, nu suport să mă strângă ceva de gât, și mă întorc spre Nora.

– Este vorba despre tatăl tău, îmi spune cu lacrimi în ochi. Oh, draga mea, a suferit un stop cardio respirator. Mama ta m-a sunat acum câteva clipe. Nu știe ce s-a întâmplat. Dar... acum este stabil, însă nu se știe pentru cât timp.

– Nu trebuie să mai spui nimic, vorbesc repede și simt cum devin agitată. Mergem acasă.

– Oh, tresare Nora, dar mama ta nu te-a rugat să lași totul baltă și să te întorci. A vrut doar să știi.

– Tu chiar crezi că eu voi mai putea cânta când știu că viața tatălui meu atârână de un fir de ață? Nici nu mă gândesc. Turneul ăsta s-a încheiat.

Cu inima mică, mă întorc spre oglindă. Toată fericirea de acum câteva clipe a dispărut de pe chipul meu. Nu o mai văd nici pe Nora când iese din cabină, dar nu trece mult și aud pașii hotărâți ai lui Tom. Știu deja ce o să spună. Va fi de acord cu mine. Trebuie să ne întoarcem acasă. El a fost întotdeauna alături de mine și m-a susținut în deciziile luate.

– Ce crezi că faci? vocea lui tăioasă mă ia prin surprindere.

– Pofitim?

– Nora mi-a spus ce ai de gând să faci. Nu ești singură în asta, spune cuprinzând cu brațele tot ce ne înconjoară. Nu tu hotărăști când se termină.

– Ba poți să fii sigur că eu sunt cea care decide asta.

Mă întorc cu spatele la el și-mi adun hainele, îndesându-le pe toate într-o geantă neagră. Nu-mi mai stă mintea la altceva decât la cum să ajung mai repede acasă. Degetele mele caută febrile pe măsută obiectul de care nu mă despart niciodată. Micuța broșă în forma unui licurici, cu aripi mici din argint și corpul suplu din topaz albastru, este nelipsită din garderoba mea. Este talismanul meu. Singura legătură pe care o am cu tata, pentru că această broșă, atât de minuțios lucrată, mi-a făcut-o cadou la împlinirea vârstei de șaisprezece ani. O ating cu degete tremurătoare și inima îndurerată când o găsesc răstăcită printre toate obiectele de pe măsută.

Brațul îmi este deodată prins cu putere și mă smucește, răsucindu-mă până ajungem să stăm nas în nas. Îi simt respirația pe față când izbucnește ca o furtună:

– Ai înnebunit?! Mai ai un concert, după aia poți să pleci unde vrei.

– Tom, îmi smulg brațul din strânsoarea lui și-mi frec locul dureros, este vorba despre tatăl meu. Cred că tu nu știi ce spui.

Îmi simt vocea puțin răgușită de la cântat, dar și de la faptul că-mi rețin lacrimile de durere. Nu pot să cred că mi se întâmplă asta.

– Dacă pleci, se termină totul. Aici și acum.

– Despre ce vorbești? Este vorba de anularea unui singur concert, după aceea continuăm.

– Ha! izbucnește el și se așază nervos pe scaunul de lângă masa mea cu trusa de machiaj, pe care nu am apucat să o bag în geantă. Să spui asta miilor de fani care ți-au cumpărat biletele acum un an, doar ca să te vadă.

– Nu sunt singura care a anulat vreodată un concert. Fac un anunț pe rețelele de socializare și le returnăm banii.

– Doamne, își trece el mâinile peste față, tu chiar crezi că este așa de simplu? Acum este clipa ta. Dacă ratezi momentul ăsta, te uită ca și când nici nu ai fi existat.

– Poate că va fi așa, dar pentru nimic în lume nu am să ratez momentul să fiu lângă tatăl meu când are mai multă nevoie de mine.

Îl privesc pe Tom cu o oarecare teamă. E ceva în atitudinea lui. De vreo două luni mi se pare că este tot mai încordat și mai distant, dar nu am considerat că este ceva grav. Am pus totul pe seama încărcăturii psihice și surmenajului pentru că s-a ocupat de organizarea turneului, dar e mai mult de atât.

Acum realizez, cu inima grea, că Tom... nu mai este la fel de afectuos cu mine. Nu mai este la fel de atent